

Najstarsze dzieje wsi i parafii Gosławice

Gosławice, wieś rycerska, położona w kasztelanii łędzkiej, po raz pierwszy w źródłach pisanych pojawia się w dokumentach z 1280 oraz z 25 kwietnia 1293 r. w dokumencie zamiany dziesięcin z opatem cysterskim Gerardem z Łądu nad Wartą¹. Kolejne dokumenty z XIV i XV stulecia zawierają informacje o właścicielach Gosławic.

Informacje o parafii w Gosławicach przynależnej do archidiecezji gnieźnieńskiej, archidiaconatu gnieźnieńskiego i dekanatu zbarskiego (następnie sompoleńskiego) pochodzą dopiero z początków XV w. Pozew Benedykta, oficjała gnieźnieńskiego, archidiacona łęczyckiego i kanonika gnieźnieńskiego z 12 czerwca 1418 r. wspomina o proboszczach z Gosławic i Kazimierza Biskupiego. To zarazem bezsporne świadectwo istnienia kościołów parafialnych w obu miejscowościach². 25 kwietnia 1441 r. poświadczono istnienie kolegium mansjonarskiego przy kościele w Gosławicach³. Cytowany dokument wspomina o dziesięcinach z Rumina Wielkiego i Rumina Małego, Zorzewa. Cytowane źródło opublikowano w formie regestu: Wincenty Kot, arcybiskup gnieźnieński, obdarzył kościół parafialny wraz z kaplicą mansjonarską w *Gosławicach*,¹⁾ które śp. Andrzej Łaskarzyc, biskup poznański wraz z Janem z *Lichenia* wojewodą brzeskim byli wystawili, dziesięcinami snopowymi należącymi do stołu arcybiskupiego po pługach kmiecych we wsiach *Romino Wielkie* i *Małe, Zorzewo*.

¹ KDW II, nr 696.

² KDW V, nr 281.

³³ KDW V, nr 678.